

Annelise Gotfredsen (KF):

Jeg kan da i mangt og meget erklære mig enig med hr. Arne Christiansen og sheik Yamani. Det er i grunden dybt tragisk, at mens man i øjeblikket andetsteds i huset diskuterer de dybt alvorlige økonomiske anliggender, som for en stor del er skabt ved energikrisen, så fortsætter vi her igen i dag med at træde vande og pindehugges om spørgsmål, som for længst burde være løst. En god ting kan ikke gøres for tit, og kan vi med denne debat i dag komme bare et skridt nærmere til at bringe regeringen til at afklare sin indstilling over for kernekraftspørgsmålet og træffe en positiv beslutning, som må komme, og som ikke må komme for sent, så har vi opnået noget.

Man kunne måske med nogen ret sige, at det er lovlig kort tid siden, vi diskuterede regeringens redegørelse om kernekraft. Er der sket noget væsentligt siden debatten i februar, som kan begrunde en sådan genoptagelse her i tinget allerede nu? Ja, det mener jeg sådan set der er, for vi har altså, som allerede CD har redegjort grundigt for, fået den svenske afstemning, som gav et klart ja til at fortsætte med udbygningen af kernekraft, en majoritet på næsten 20 pct. for udbygning til 12 reaktorer. Der har omkring den svenske afstemning været en meget følelsesladet og heftig debat, både fra tilhængere og modstandere, men der har også været en intens oplysningskampagne, og det er særdeles bemærkelsesværdigt, at der var en særlig stor ja-procent, jo nærmere man kom kernekraftværkerne.

Men hvad betyder så dette svenske ja? Det betyder, at man allerede nu er ved at igangsætte reaktorer, og at der skal beskæftiges hundreder af folk på de svenske a-kraftværker. Alene på Ringhals vil der i alt blive beskæftiget 1.100 mand og på Forsmark alene på anlægssiden omkring 1.400 mand. Man må sandelig håbe, at der bliver nogen tilovers til os den dag, vi skal få brug for det på dette område.

Det betyder endvidere, at vi må påregne fra svensk side en stabilitet i udvekslingsaftaler om el, som består mellem de nordiske lande. Det betyder også, at vore afsætningsmuligheder over for Sverige, som er et af vore største eksportmarkeder, ikke forværres,

som det sandsynligvis ville ske i et Sverige uden a-kraft.

Men det bør også betyde, at den danske regering får mod og styrke til at træffe beslutning om indførelse af kernekraft her i landet nu. Det er mere nødvendigt, og det haster mere end nogen sinde. Regeringen har omsider fået øjnene op for alvoren i vor økonomiske situation. Efter de indgreb, vi står over for, efter de afsavn og ofre og ubehageligheder, som nu rammer os alle, ville det være tragisk, om vi, når en opgangsperiode forhåbentlig engang kan skimtes, så skulle møde nye hindringer, fordi vi ikke kan være med i konkurrencen, fordi vi ikke kan skaffe tilstrækkelig energi til rimelige priser. Regeringen har ikke givet os nogen forklaring på, hvordan man vil udfylde det energitab, der må forudses at ville opstå, såfremt vi ikke tager kernekraft i anvendelse.

Jeg skal ikke trætte tinget med at gentage, hvad jeg udtalte under energidebatten i februar, men blot henviser til denne debat. De spørgsmål, der blev stillet under denne debat, blev kun ufuldstændigt besvaret. Konklusionen må også i dag være, at regeringen ikke har nogen sammenhængende energiplanlægning, og at der ikke kan opstilles en sådan uden kernekraft, hvis vi ønsker at bevare vort velfærdssamfund, som er baseret på økonomisk vækst. At væksten i elforbruget i disse år er faldende, er netop udtryk for nedgang i byggeri og vanskeligheder for erhvervslivet.

Det er i grunden svært at fæste lid til regeringens troværdighed og alvorlige vilje til at løse de økonomiske vanskeligheder, når man ikke vil gøre forsøg på at løse det problem, som er en væsentlig del af hele miseren. Næsten alle andre industrilande har i dag erkendt, at man må udbygge med kernekraft. Der er i Vesteuropa i dag 89 reaktorer i gang og planlagt 110. I Østeuropa er der 37 i gang og 40 planlagt, og man er i Østeuropa fuldt ud klar over kernekraftens betydning for Vesten. Dette fremgår f.eks. af en udtalelse fra Frankfurter Allgemeine Zeitung fra 28. januar 1977 af den østtyske politiker Schürer, som omtaler nødvendigheden af at fremme aktioner mod bygning af kernekraftværker i de kapitalistiske stater. I denne forbindelse er det værd at bemærke sig, at Sovjet i løbet af 1980erne vil få underskud i sin egen olie-